

Ærede gæster, mine damer og herrer kære soldaterkammerater. Det er en stor ære at få lov til at give talen for Dannebrog ved en lejlighed som denne.

Dannebrog er vort samlingsmærke. Dannebrog vajer overalt i verden, hvor der er danske. Dels på vore ambassader, for det er jo dansk grund, og dels rundt omkring, hvor danskere har slået sig ned, hvor de hejser vort gamle flag, når de skal fejre noget, akkurat som vi gør det herhjemme. Man kan sige, at Dannebrog er det enkleste tegn på danskhed.

For uanset den megen snak om globalisering gælder det, at for os starter tilværelsen vores dørtrin, og vores dørtrin er dansk. Vores demokrati er dansk, ikke at det udelukker at andre kan være med, men for os er det dansk, og det er vort udgangspunkt, når vi vil forsvare vore værdier, vore idealer, vort demokrati, vort land. Og det stærkeste, og i øvrigt meget smukke symbol på alt dette, er Dannebrog.

Hvad vil det da så sige at være dansk? Hvad vil det sige at være noget overhovedet?

Hvad er det, der skaber os? Hvad er det, der præger os, og gør os til de mennesker, vi er. Hvordan opbygges vore holdninger, vore synspunkter, og dermed giver os de værdier, vi så siden forfægter og sætter pris på, samt undertiden prøver at få andre til også at have.

Ja! Dette meget komplicerede og omfattende spørgsmål skal jeg prøve at sammenfatte ultrakort, som noget i retning af:

At være dansk er at føle samhørighed med de, der også føler sig danske. Som en afgørende del af denne samhørighed hører loyaliteten overfor samfundet, accepten af de spilleregler, som al kommunikation, politisk, kulturel fagligt etc. i vores samfund bygger på, først og sidst de demokratiske, at vore synspunkter skal høres, men når lovgivningen er gennemført, accepterer vi den, selv om vore egne synspunkter ikke nød fremme.

Med alt dette som baggrund, er det ret nemt at definere, hvad det vil sige at være dansk. Det er nemlig at være dansk at leve i og acceptere at være en del af

denne samhørighed, At være loyale overfor den fælles arv, både det lovgivningsmæssige og det kulturelt nedarvede.

Som vi er danske, er andre tyske eller andet, og de har naturligvis en tilsvarende opfattelse af hvad de synes, er tysk, eller hvad det nu er. Mange af værdierne har vi tilfælles i hele Europa, ellers havde vi ikke lavet EU

Den engelske konservative (bredt) tænker og filosof, Roger Scruton, siger blandt andet:

Nationer opstår ikke ved valg og grundlove, men gennem såkaldt "usynlig hånds processer", altså uden styring, det vil sige nedefra, og som resultat af individernes frie handlinger.

For mig har alt omkring dette altid betydet, at den danske nationale ånd, det at have et dansk sindelag, ikke er "mod noget", eller "mod nogle", men derimod betyder det at vi er "for noget". Vi er ikke mod nogen, vi er tværtimod nysgerrige og er ofte parat til at tillægge os andres sædvaner (se bare på udviklingen af det danske køkken siden ferierejserne tog fart i tresserne). Og vore drikkevaner med vin etc.

Vi bliver derfor frustrerede, når kulturpersonligheder og politikere skyder os i skoene, at vi ikke kan lide fremmede.

For det er ikke rigtigt, men det er da meget naturligt, at vi løfter øjenbrynene, hvis vi inviterer fremmede indenfor, og de så prøver at modarbejde alle bestræbelser på at få dem til at blive en del af vores samfund.

For vi er jo netop "for noget", vi vil jo netop gerne forsvare alle vores værdier, vores idealer, hele vort demokrati og den måde vi har indrettet os på, og dermed naturligvis vores danskhed. For vi tror på disse idealer og så videre, vi synes de er gode, for ellers havde vi vel lavet dem om?

Dannebrog er symbolet, er samlingsmærket for alt dette, og det er derfor, at vi også vil forsvare vort flag, vi vil værne om det, og vi vil, som vi gør det i dag, fejre det. Vi vil fejre fødselsdagen, selv om vi godt alle sammen ved, at det ikke faldt ned fra himlen, at det ikke er os gud-givet. Vi har det vel sådan, at vi erkender, at myten er en myte, men synes alligevel, at den er så smuk, at vi ønsker at huske den som en del af vor historie, som jo også på mange andre områder er mere mytisk end egentlige facts.

Dannebrog hjælper os således til at huske, og det er meget vigtigt, for vi må ikke glemme, hvorfra vi kom. Vi må ikke glemme hvordan vi kom, og navnlig hvorfor vi kom frem til det samfund, vi lever i i dag.

Og vore børn må ikke glemme disse ting, og deres børn igen må ikke glemme og så fremdeles.

En fremragende måde at være med til at ingen glemmer, er netop at benytte datoer for begivenheder, at have mindesmærker, tænk på Jellingstenene, eller på Dybbøl Mølle, hvilke kulturinstitutioner de i grunden er. Og så naturligvis denne dag, den 15. juni, årsdagen (formentlig!) for slaget ved Lyndanisse i Estland, det, der nu hedder Tallin, dagen hvor Dannebrog ifølge myten blev danskernes flag, danskernes samlingsmærke, og har været det lige siden.

Lad mig så vende mig til den smukke tradition med at vi i Danmarks-samfundet benytter vort flags "fødselsdag" kan man vel kalde det, vi benytter Valdemarsdag, til at udlevere flag og faner til foreninger, sammenslutninger og så videre, som har bedt om det, og lad mig også nævne den meget smukke tradition med at man hvert år sælger det lille Dannebrogflag simpelt hen for at skaffe de fornødne midler til at disse faner og flag kan blive givet væk. Denne sidste tradition har det vist ikke så godt. Der synes ikke mere at være så stærk opbakning til at ofre den lille indsats det er at bruge nogle timer på at sælge det lille mærke.

Og det er i grunden synd, for det viser også en anden ting, som er af langt større betydning. Vort demokrati er nemlig, ligesom vort flag, ikke noget gud-givet, noget evigt, der bare er der. Det er noget, vi skal slå en lille smule for hver dag, og hvis vi glemmer det, kan det være, at vi en skønne dag slet ikke har demokratiet, og vort herlige samfund længere.

Demokratiet er nemlig aldrig stærkere end dit og mit engagement i det. Selv om vi synes, at verden går meget godt, selv om vi synes, at vi har det rigtigt godt i lille Danmark, ikke mindst økonomisk, så skal vi alligevel hele tiden være opmærksom på, at det ikke kommer af sig selv.

Vi skal vide, at hvis vi får en tåbelig opfattelse af at det er ikke rigtigt "in", at fortælle vore børn om alle disse ting, også om Dannebrog's betydning, så fratager vi dem egentlig muligheden for at forholde sig til det, herunder at vælge at gøre oprør imod det, eller forsøge derpå, og derigennem bidrage til deres personlige udvikling.

Af alle disse grunde skal det derfor være mit ønske og min appel til alle modtagere af Dannebrog, faner som flag, at I skal respektere det, I skal behandle det ordentligt og I skal fortælle andre, der måske ikke behandler det ordentligt, hvilken skade de gør, for om vort gamle Dannebrog skal der stå respekt for det er jo symbolet på alt det vi respekterer.

Bjarne G. Bagge
Oberst